

– Έλα, Αντρέα, ώρα να φύγουμε.

– Κιόλας; Μα μόλις τώρα αρχίσαμε το παιχνίδι, μαμά!

– Παίζετε ήδη δύο ολόκληρες ώρες.

Μα πότε πέρασαν κιόλας δυο ώρες; Δεν μπορώ να καταλάβω. Ποτέ δεν μπορώ να καταλάβω πόσο γρήγορα περνούν οι ώρες όταν παίζω με τον Αποστόλη.

Ποτέ δεν μπορώ να καταλάβω γιατί όλα αυτά που μ' αρέσουν πολύ κρατούν λίγο, ενώ όλα αυτά που μ' αρέσουν λιγότερο κρατούν πολύ. Ποτέ δεν μπορώ να καταλάβω πώς κανονίζει τις υποθέσεις του ο Χρόνος. Δεν πιάνεται από πουθενά.

Πολύ θα ήθελα, κύριε Χρόνε, να σε συναντούσα από κοντά. Αν γινόταν αυτό, θα είχα να σου κάνω ένα σωρό ερωτήσεις κι άλλα τόσα παράπονα.

Γιατί η Κυριακή περνά τόσο
γρήγορα, ενώ η Δευτέρα
τόσο αργά;

4	Π	Φ
5	Σ	Σ
6	Κ	Σ
7	Δ	Μ
8	Τ	Τ
9	Τ	Τ
10	Π	Τ
11	Π	Φ
12	Σ	Σ
13	Κ	Σ
14	Δ	Μ
15	Τ	Τ
16	Τ	Τ
17	Π	Τ
18	Π	Φ
19	Σ	Σ
20	Κ	Σ
21	Δ	Μ
22	Τ	Τ
23	Τ	Τ
24	Π	Τ
25	Π	Φ
26	Σ	Σ
27	Κ	Σ
28	Δ	Μ

Γιατί το διάλειμμα να είναι τόσο μικρό και οι ώρες της γλώσσας τόσο μεγάλες;

Γιατί το φθινόπωρο σπρώχνει πάντα το καλοκαίρι να μικρύνει, ενώ το καλοκαίρι δεν μπορεί ποτέ να σπρώξει το φθινόπωρο για να μεγαλώσει εκείνο λίγο πιο πολύ;

Και γιατί όλοι λένε ότi η γιαγιά μου είναι πολύ μεγάλη, ενώ εμένα μου φαίνεται πιο νέα κι απ' τη μαμά; Δε βαριέται ποτέ να παίξει μαζί μου και θα της δάνειζα και τα πατίνια μου ακόμα, για να τρέξουμε μαζί στην παραλία. Νομίζω, κύριε Χρόνε, τα έχεις μπλέξει λίγο τα πράγματα.